

Inconformista Vol fotografiar el que no veu ningú, encara que sempre tingui pocs minuts per disparar. Retratista meticulós, treballa per emocionar i desvelar la segona pell dels personatges públics

“La fotografia em fa patir, i això fa sortir el millor de mi”

Professional des dels 15 anys i fotògraf a *La Vanguardia* des dels 23, a Pedro Madueño (La Carlota, Còrdova, 1961) no li agrada que el defineixin com a fotoperiodista. Prefereix, simplement, fotògraf: com li agrada recordar, significa “que escriu amb la llum”. Ell és un dels pocs que ho aconsegueix, i ha retratat l'ànima de les figures insignia de la societat catalana de les últimes dècades amb un estil propi forjat al llarg dels anys. Potser per això va ser l'únic fotògraf pel qual Salvador Dalí es va deixar fotografiar en els seus últims anys de vida.

Com ho va aconseguir?

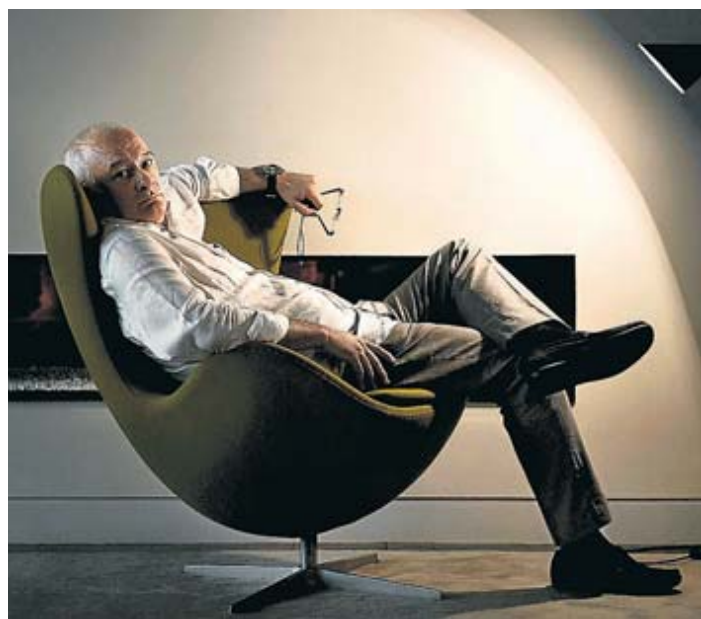
Em va costar dos anys de feina! El 1985 el diari em va enviar a fotografiar-lo perquè hi anaven Tarradellas i Pujol i semblava que hi hauria l'oportunitat. La sorpresa va ser que Dalí no els va voler veure. Això em va captivar. I des de l'endemà, vaig estar dos anys pujant-hi tres o quatre cops a la setmana, i vam forjar una relació.

Els fotografiats no li deuen posar les coses fàcils...

Tothom t'intenta dur al seu terreny, i has de ser tu qui controla la situació. Si el personatge veu que dubtes, s'apoderarà de tu i llavors el treball no és bo. I, esclar, tothom intenta sortir afavorit, tot i que amb el tipus de retrat que jo faig no sempre passa això. Però crec que acaben veient que hi ha alguna cosa d'afegit i ho valoren. Que això és el que per a mi és important, que el retrat emocioni; no que sorprengui, perquè la fotografia que sorprèn és anecdòtica.

Per què va triar el retrat?

Perquè era un gènere poc explotat: sempre es feien els mateixos tipus de fotos, no hi havia una evolució. D'altra banda, et permetia conèixer gent, i treballar amb Dalí, Brossa, Martí Pol i Tàpies, entre d'altres, m'ha servit molt personalment. A més, el retrat és l'essència mateixa de la fotografia, els primitius ja pintaven cares i cossos a les coves.

FERRAN FORNÉ

LES MEVES VACANCES

SANT SEBASTIÀ

“HI HE PASSAT UNS QUANTS
DIES, M'AGRADA MOLTA
LA CIUTAT I MENJAR BE”

Perquè un retrat sigui bo cal conèixer la persona?

La meua relació amb els personatges sempre ha estat a través de la notícia. Però no pots aconseguir un bon retrat sense ficar-te en la seva vida. Conviure, menjar, tot el que puguis fer amb ell facilita la feina. Dificilment pots demanar a Tàpies que es dibuixi una creu a la cara si no hi tens una relació prèvia. El

que a mi m'interessa més és aprofundir en la segona pell del personatge. No fotografiar només el que veus, perquè ho veu tothom. I això té un component de patiment.

Ah sí?

A mi la fotografia em fa patir molt, perquè després de 36 anys fent fotos cada dia arriba un moment que la finestra es tanca. Quan comences, la creativitat és molt gran, tot és nou. Però si ja has anat 20 cops a la Zarzuela, ja ho has fet tot.

Normalment té 5 minuts per treballar. Com es guanya el personatge?

La fotografia violenta, i el que intento primer és que no es noti mai que sóc fotògraf. Després, quan tinc poc temps, intento analitzar tot el que puc durant

l'entrevista per intentar després reflectir la personalitat d'aquella persona. Però aquesta tensió és el que m'agrada. Quan tinc massa temps per fer un reportatge m'avorreixo molt. El poc temps em fa pujar l'adrenalina, em posa en una situació que fa sortir el millor de mi.

¿Ara es valora més els fotoperiodistes que fa 30 anys?

Sí. A finals dels 70 el fotògraf no tenia ni veu ni vot en una redacció. Ara la fotografia viu un moment àlgid.

¿Però pot ser que ara, amb les càmeres més barates i digitals, les fotos es pensin menys i no es valorin tant?

Hi ha molta gent que fa fotos, però hi ha pocs fotògrafs. És veritat que la democratització de la fotografia s'ha fet evident, però això no és contraproduent, al contrari: és més enriquidor, actualment la gent té una cultura visual que abans no tenia. La gent no sabia valorar una fotografia, i ara està començant a llegir les fotos.

Confessi's: qui s'ha deixat fotografiar millor?

Hi ha una cosa que em va passar amb Ferran Adrià que no m'ha passat amb ningú més: va ser amb la foto de portada de la revista *Matador*. El millor retrat que hi ha és quan una persona es retrata a si mateixa, això és l'èxit màxim. Quan li vaig plantar la càmera davant, va començar a relaxar-se, va prendre consciència i es va ficar a dins de la càmera! Jo ja no hi era, només hi eren ell i la càmera. Va ser facilíssim. Però és que va ser ell qui es va retratar.

MARTA BAUSELLS

Això no és un assecador.
És un despentinador
d'aire que et fa riure.

Llegir per enèsima vegada el conte de la princesa descalça, seguir la recepta del pastís de fàvia, una dubxa sense pressa o simplement quedar-te pensant que, a casa, s'hi està molt bé. A casa vius petits moments plens de felicitat que poden contagiar tothom.

A Gas Natural Fenosa sabem on es genera la felicitat. Per això, hem unit el gas i l'electricitat amb l'objectiu d'aconseguir el màxim benestar dins de casa teua i així, potser, aconseguir una mica més de benestar fora.

Entra a felicitat.gasnaturaalfenosa.cat i comparteix la teua felicitat.

gasNatural
fenosa

